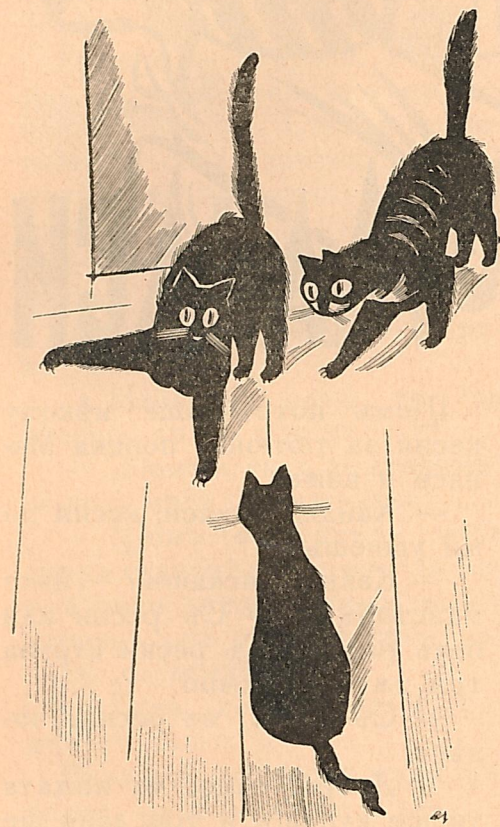

— Я ела, ела по-скоро да видишъ изгубения синь! — каза Хъръ-Хъръ на Мяу-Мяу. — Налити думахъ, че ще се върне!

Мяу-Мяу хукна. Следъ нея тръгна и малкиятъ братъ на

Мъръ-Мъръ — Потуранъ. Но шомъ старата котка стигна до гостенина — едва не припадна отъ срамъ! Боже, Господи! Та това ли плашило е нейниятъ чистникъ, бѣло-жълтъ, приличенъ и веселъ Мъръ-Мъръ? Ами че тоя трѣбваше три дни и три но-

щи да го ближешъ, за да му изчистишъ сажитѣ! Ами ухото? Ами тоя коремъ, цѣлъ укиченъ съ бодили, сламки и калъ! И понеже бѣше строга, умна и чиста котка — вмѣсто поздравление и прегръдки — тя приближи до него, кръсна му сърдито, гризна здравето му ухо, и му зашлеви две плесници. А Потуранъ... Потуранъ се ококори страшно, изсъска и подскочи настрана: той не можа да познае брата си. Смѣташе го за чуждъ, и едва когато Мъръ-Мъръ бѣ изкжпанъ и доби предишния си видъ, Потуранъ се съгласи да признае, че, може-би, това е братъ му.

Легналъ на миндера въ готварницата, опрѣлъ грѣбъ о грѣба на кучето, Мъръ-Мъръ примижава блажено, мръдне мустакъ и започва отдавна забравената си пѣсень: мъръ-мъръ-мъръ... Печката гори тихичко и отвреме навреме изпращи. Чайникътъ шушне отгоре, като старъ приятель. Всичко е приветливо, кротко, добро, всичко сякашъ казва: — Най-после! Най-после той си дойде! Прибра се скитникътъ въ къщи!

И Мъръ-Мъръ оглежда още веднажъ наоколо си, тупва съ кжсата си опашка, щастливъ, че си е пакъ дома, и не иска нищо друго вече, освенъ това да продължава, и да нѣма край.

Константинъ Константиновъ